

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lutego 2013 r.

sprawy **A. G.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 maja 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 11 stycznia 2012 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżycielkę posiłkową i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, wyrokiem z dnia 8 maja 2012 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 stycznia 2012 r. m.in. w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zarzucił wyrokowi:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, art. 53 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 58 § 1 k.k. poprzez uznanie, że okoliczności podmiotowo-przedmiotowe nakazywały

orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności oraz uznanie, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności może spełnić wobec oskarżonego cele kary,

2. rażąco naruszenie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny całokształtu okoliczności sprawy, w tym również okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. wskazać należy, że Sąd drugiej instancji wyraźnie zaznaczył, iż wniesione w tej sprawie apelacje (wszystkie na niekorzyść oskarżonego) uwzględnił jedynie w zakresie wymiaru kary. Sąd odwoławczy nie uzupełniał przewodu sądowego w trybie art. 452 § 2 k.p.k., nie przeprowadzał na rozprawie odwoławczej żadnych dowodów oraz nie dokonywał nowych ustaleń faktycznych. W takiej konfiguracji procesowej zarzut naruszenia przez ten Sąd art. 7 k.p.k. jest bezzasadny w stopniu oczywistym. Zarzut taki może być bowiem skutecznie podnoszony w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co nie miało miejsca w sprawie niniejszej.

Sąd Okręgowy nie uchybił też normom z art. 53 § 1 i § 2 oraz art. 58 § 1 k.k. Uwzględniając zawarty w apelacjach oskarżycielki posiłkowej i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych zarzut rażącej niewspółmierności kary, w sposób odpowiadający regule z art. 457 § 3 k.p.k. uzasadnił, dlaczego kara pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełnia celów kary (s. 9-10 uzasadnienia). Zatem i ten zarzut obrońcy skazanego, który - jako w istocie ograniczający się do kwestionowania zasad sądowego wymiaru kary - ma charakter zarzutu dotyczącego niewspółmierności kary (taki nie może zaś stanowić podstawy kasacji), jest oczywiście bezzasadny.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.